

Δανείου Δέλεαρ

Δέλεαρ δανείου μέγα,
μέγιστος ο πειρασμός,
νέα ψώνια για να κάνεις
και με δανεικά να τρως!

Χρήμα παίρνεις κι αγοράζεις
ό,τι θες τοις μετρητοίς,
και τα δώρα τα μοιράζεις
σαν τη μέρα της γιορτής.

Τυφλωμένη, με την αίγλη
του νεόκοπου Ευρώ,
παραπαίεις σαν πιωμένη,
δεν αντέχω να σε δω.

Δίχως ίχνος ευθιξίας,
δίχως δέος, καν ντροπή,
με τα δανεικά πασχίζεις
να φανείς δυναμική!

Ψεύτικα πολλά στολίδια,
σαν της πόρνης το λαιμό,
σε φορτώσανε, καημένη,
τον κακό τους τον καιρό!

Σαν το ψάρι, δολωμένη
από δόλωμα γερό,
δελεάστηκες, Ελλάδα,
με τη λάμψη του Ευρώ!

Αχ, Πατρίδα, τι σου μέλει,
να μαντέψεις δε μπορείς,
στης Ευρώπης το παιχνίδι,
όπου βιάστηκες να μπεις.

Χαρτοπαίχτες, τζογαδόροι,
αετονύχηδες, θρασείς,
πώς μπορείς, μοναχοκόρη,
με δαύτους να μετρηθείς;

Την Ευρώπη θεωρούσες,

κατιτί ξεχωριστό,
φωτισμένη, προκομμένη,
με το μέλλον λαμπερό.

Έχεις μνήμη Ναβαρίνου,
και Τουρκίας απειλές
ζήτησες να τις ξορκίσεις,
με μιας μάγισσας φωνές!

Νόμισες πως ήταν ώρα,
της Ευρώπης οι ταγοί
ν' ανταμείψουνε τα δώρα,
που τους χάρισες Εσύ.

Την Ελληνική σοφία,
πίστη τη Χριστιανική,
τέχνη και Δημοκρατία,
Λευτεριά την ποθητή!

Όνομα Ευρώπης βρήκες,
ποιος τολμά να σου το πει,
στην Ευρώπη δεν ανήκεις,
γιατί τόσο σε μισεί;

Γερμανία δεν ξεχνάει
πάθη τα Ναζιστικά,
την ταπείνωσαν τα Όχι,
Νεοέλληνα τσολιά!

Αλληλέγγυοι δεν είναι,
πράξεις τους το μαρτυρούν,
στην Ελλάδα ξεθυμαίνουν,
αν μπροστά μπαστούνια βρουν.

Παλιό το μεγαλείο,
βάρος έγινε κι αυτό,
των Εταίρων εργαλείο,
που σε βλέπουν σαν εχθρό!

Λόγο πώς μπορείς να έχεις,
χρεωμένη, μισητή,
χεροπόδαρα δεμένη
με το δανεικό σκοινί;

Την εκδίκηση θα λάβει
η Δραχμή με τον καιρό,

που την πέταξες με πείσμα,
όταν πήρες το Ευρώ!

Τώρα, δες, φαντάζει
πάλι σωτηρίας μηχανή,
αν μπορεί να γίνει θαύμα,
εκ νεκρών ανάσταση!

Ναι, μικροί με τους μεγάλους,
όταν σμίγουνε μαζί,
κείνοι δίνουνε τις διάτες,
τούτοι την υποταγή.

Περηφάνια δεν πηγαίνει
σε μια δύναμη μικρή,
κι όποιος το καταλαβαίνει,
μέτρα παίρνει απ' την αρχή.

Βιάστηκες να μπεις στη λέσχη
της Ευρώπης, τη στενή,
κι έξω άφησες Τουρκία,
που περίμενε να μπει.

Σαν το γάιδαρο, δεμένη
σ' ένα κάρο σε κρατεί,
άλογα πολλά το σέρνουν,
με διπλό διευθυντή!

Άγγελα και Νικολάκης
δέσαν κόμπο το σκοινί,
με τα δόντια να κρατήσουν
της Ευρώπης Ένωση.

Κι αν μεγάλη δα φαντάζει
της Ευρώπης δύναμη,
μικρή δείχνει με τις άλλες,
αν καλά θα μετρηθεί.

Στης Ατλαντικής συμμάχου
την αμείλικτη πυγμή,
υποκύπτει της Ευρώπης
δύναμη μηδαμινή!

Μα, κι Εκείνη χρεωμένη,
χρέος μέχρι το λαιμό,
δυνατή τροφή που τρέφει

Κίνας δράκοντα, θεριό!

Είναι νόμος Ιστορίας,
συνετή προσαρμογή,
στις υπέρτερες δυνάμεις,
όπως κι όποιος το μπορεί.

Για λεβέντικη ζαλάδα,
με Ζαλόγγου μουσική,
ύμνο Λευτεριάς που ψάλλει.
Εξοδος ηρωική!

Μαύρη μοίρα των ανθρώπων,
δεν ορίζουν καν αυτοί,
μα της Τύχης τα καπρίτσια,
και του Χρόνου οι καιροί.

Πέρα-δώθε, πάνω-κάτω,
πάνε κι έρχονται πολλοί,
μεθυσμένοι πάλι πίνουν,
σαν κρασί την ηδονή!

Και τρικλίζοντας χορεύουν
Διονύσιο χορό,
σαν αρκούδια μαγεμένα,
απ' αυλό τον Ορφικό!

Άπατος μεγάλος πίθος,
το σταμνί της ηδονής,
εύκολο να πέσεις μέσα,
δύσκολο πολύ να βγεις.

Σαν παράσταση θεάτρου,
παιξε ρόλο σου καλά,
το μικρό για τον μεγάλο,
λιγοστή διαφορά.

Παίξε, γέλασε και κλάψε,
καθώς ρόλος τ' απαιτεί,
μη ζητάς στις απορίες
λύση, καν απόκριση.

Ας το δράμα να κρατήσει
λίγο πιο πολύ καιρό,
πριν αυλαία θενά κλείσει,
στης Αβύσσου τον βυθό!

X. K. E.